

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 132/2023
03.03.2023. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Гордане Цакула, председника већа, Јелене Ивановић, Бранислава Босиљковића, Бранке Дражић и Марине Милановић, чланова већа, у парници тужиле АА из ..., чији је пуномоћник Југ Вукићевић, адвокат из ..., против туженог Института за здравствену заштиту деце и омладине Војводине, Нови Сад, чији је пуномоћник Милан Козомора, адвокат из ..., ради исплате, одлучујући о ревизији тужиле изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 3664/22 од 29.09.2022. године, у седници већа одржаној 03.03.2023. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ посебна ревизија тужиле изјављена против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 3664/22 од 29.09.2022. године.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија тужиле изјављена против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 3664/22 од 29.09.2022. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Новом Саду П1 2974/21 од 16.06.2022. године, ставом првим изреке, одбијен је тужбени захтев тужиле да се обавезе тужени да тужилци, за период од 01.11.2018. до 31.10.2021. године, на име накнаде трошкова за исхрану у току рада исплати износ од 90.734,77 динара и за регрес за коришћење годишњег одмора исплати износ од 71.130,35 динара, са законском затезном каматом и обрачунатом законском затезном каматом, све ближе опредељено у овом ставу изреке. Ставом другим изреке, одбијен је тужбени захтев тужиле да се обавезе тужени да на износе наведених накнада, за период од 01.11.2018. до 31.10.2021. године, уплати за тужилцу доприносе за пензијско и инвалидско осигурање надлежном Фонду ПИО. Ставом трећим изреке, обавезана је тужила да туженом исплати на име трошкова парничног поступка износ од 47.071,00 динар са законском затезном каматом почев од извршности пресуде. Ставом четвртим изреке, тужила је ослобођења обавезе плаћања судских такси.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Гж1 3664/22 од 29.09.2022. године, одбијена је жалба тужиле и потврђена првостепена пресуда.

Против правноснажне другостепене пресуде тужила је благовремено изјавила ревизију због погрешне примене материјалног права, на основу одредбе члана 404. Закона о парничном поступку.

Према одредби члана 404. став 1. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, бр. 72/11, 49/13-УС, 74/13-УС, 55/14 и 18/20) – у даљем тексту: ЗПП, ревизија је изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која не би могла да се побија ревизијом ако је по оцени Врховног касационог суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права (посебна ревизија).

Поступајући на основу цитиране законске одредбе Врховни касациони суд није дозволио одлучивање о посебној ревизији тужиље, јер у овој парници није одступљено од судске праксе у којој је расправљено питање права запослених у јавним службама на исплату накнаде трошкова за исхрану у току рада и регреса за коришћење годишњег одмора. О овом правном питању Врховни касациони суд је на седници Грађанског одељења одржаној 05.07.2022. године усвојио став према коме запослени којима се плате исплаћују у висини вредности минималне зараде у јавним службама, као корисницима буџетских средстава (којој категорији запослених припада тужиља), остварују право на накнаду трошкова исхране у току рада и регреса за коришћење годишњег одмора по основу рада, применом коефицијента за обрачун и исплату плата у којем је садржан додатак на име тих накнада и саставни је део коефицијента за сваког запосленог. Како су пресуде нижестепених судова у делу у коме је одлучено о захтеву тужиље за исплату ових накнада донете у складу са усаглашеном судском праксом, прихватање одлучивања о ревизији тужиље као изузетно дозвољеној не би утицало на другачији исход спора.

Следом наведеног, на основу члана 404. став 2. ЗПП, Врховни касациони суд је одлучио као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије у смислу члана 410. став 2. тачка 5) ЗПП, Врховни касациони суд је утврдио да ревизија није дозвољена.

Према члану 403. став 3. ЗПП ревизија није дозвољена ако вредност предмета спора побијеног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Тужба у овом спору поднета је 09.11.2021. године, а побијани део правноснажне пресуде очигледно не прелази динарску противвредност износа од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе, па ревизија тужиље није дозвољена.

На основу члана 413. ЗПП, Врховни касациони суд је одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа – судија
Гордана Цакула,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић